

En Dröm Som Gick I Uppfyllelse

Sitter hemma och bläddrar igenom foton från mitt livs resa. Har svårt att förstå att jag verkligen har varit där. Men i mina ögon speglas bilden av mig, sittandes i mitt tält i baslägret. Med böneflaggor vajande i vinden och ett par storskor som står och väntar på att få påbörja vandringen mot toppen. Toppen som är i sikte är Island Peak, 6189 möh.

Hela resan började våren 2009 då jag genom en slump fick tag på Christina Sandström som driver företaget Hi on Life Adventures. Hon såg min stora passion för snöklädda toppar, och erbjöd mig en praktikplats på deras Island Peak Expedition i november. Christina driver företaget ihop med bergsguiden Saran Subba. Så tack vare Christina och Saran hade jag nu fått mitt livs största erbjudande. Ett sådant tackar man inte nej till!

Jag var överlycklig och styrde flyttlasset till norska Jotunheimen över sommaren för att kunna arbeta i en miljö som var perfekt för mina förberedelser inför expeditionen. Jag begav mig ut på toppturer varje ledig stund. Med packning och utan packning, för att på bästa sätt vara redo inför de strapatsor som väntade mig i Himalaya.

25e oktober satt jag på planet på väg ner till Kathmandu. Äventyret hade börjat - äntligen. Som jag hade längtat efter denna stund. När vi gick ner för landning var vädret helt klart och jag kunde se Himalayas häpnadsväckande toppar sträcka sig mot skyn. På flygplatsen möttes jag upp utav Christina och Saran. Det tog inte många minuter innan jag förstod vilket fantastiskt team de var. De kompletterar varandra på bästa möjliga sätt.

Christina hade massa roliga saker att berätta hela tiden och sprudlade utav liv medans Saran såg till att ordna allt det praktiska och såg till att jag fick reda på viktig information. Under vandringens gång kommer jag underfund med att jag inte kunde ha haft bättre guider. De är ödmjuka och erfarna. De har intressanta berättelser från tidigare expeditioner som de gärna delar med sig utav och de får hela expeditiongruppen att känna sig som en familj. Vi var omhändertagna till 100% hela tiden. Utav Christina, Saran och alla de fantastiska sherporna. Det fanns alltid ett leende på deras läppar, vilket till och med fick en själv att le sig igenom den värsta tänkbara magsjukan.

Vandringen började i Lukla på 2800 meters höjd och gick genom färgglada byar, stora Rhododendron skogar och över svajande hängbroar klädda i vackra kator och böneflaggor. Hela tiden med makalös utsikt över vackra, snöklädda toppar som Ama Dablam, Lothse och Mount Everest. Tack vare Hi On Lifes bekväma upplägg kunde man njuta utav upplevelsen till fullo. Man behövde inte ordna eller oroa sig för något. Allting var omhändertaget utav guiderna, sherporna och bärarna. Vi hade bärare som bar våra dufflebags. Själva bar vi bara vår egen ryggsäck med det vi behövde över dagen, så som vatten, extra tröja och kamera.

En vanlig dag på turen började med att en sherpa kom och väckte oss med en kopp varmt the. Lite senare kom han med en skål med varmt vatten för oss att tvätta oss i. Det kallar jag

service, vi behövde inte ens krypa ut ur sovsäcken! Innan det var tid för frukost, vid sju-åtta tiden, packade vi våra dufflebags så de var klara för bärarna att ta. Det som serverades till frukost, var det vi hade valt från en meny kvällen innan. Mitt val föll oftast på French Toast, en god start på dagen. Under tiden vi intog vår frukost såg våra sherpor och bärare till att fylla våra vattenflaskor med vatten. Vatten som vi renade enkelt med en så kallad SteriPen. En penna som går på batteri och avger ultraviolett ljus för att ta död på alla bakterier.

Sedan började dagens vandring. Längs med vägen gjorde vi vid stopp och njöt av en kopp the i solen. Sen vid lunchtid stannade vi vid en lodge för att avnjuta någon utav alla kulinariska maträtter som Nepal har att erbjuda. Runt fyra-fem tiden var vi framme vid lodgen i den by där vi skulle övernatta. Våra dufflebags hade redan anlänt med de snabba bärarna och stod utanför våra rum.

Vi fick nycklarna och sedan var det bara att byta om till bekväma varma kläder, då det blir kyligt när solen går ner för dagen. Middagen på kvällen fick vi också välja från en meny. Något att rekommendera är deras goda Momos och välsmakande Tibetean bread. I väntan på att middagen skulle serveras samlades vi, tillsammans med de andra gästerna, runt kaminen. I skenet utav pannlamporna lästes det böcker och spelades kort. Vi delade med oss utav våra upplevelser till varandra och diskuterade dagens händelser, och i ett hörn satt det någon och klinkade stämmingsfullt på en gitarr. Det var helt enkelt myskväll varenda kväll.

Efter middagen fick vi våra vattenflaskor fyllda med kokat vatten. Det hade vi användning för två gånger om. För det första var det varmt och skönt att ha i sovsäcken vid fötterna eller på magen när nattens kyla kröp sig på. Och för det andra var det renat, i och med att det var kokat, och alltså även drickbart vatten. Sedan försvann en efter en in i sina rum för att ta kvällen och vakna utsövd till ännu en dag med nya utmaningar och upplevelser.

Allting vi fick uppleva var en höjdpunkt i sig. Jag njöt lika mycket utav att för första gången få stå och blicka ut över världens högsta berg Mount Everest, som jag gjorde utav att få plocka färska havtorn från taggiga buskar längs med vägen. Varje detalj var en del i äventyret. Men om jag ska peka ut en sak som sticker ut lite mer så är det tiden i baslägret. Jag som har studerat expeditions filmer och böcker som en äkta nörd i evigheter, hade sett fram emot just baslägret extra mycket. Och allting var precis som jag hade föreställt mig.

Det hela började när vi var på väg ifrån sista byn, Chukkung 4730möh, innan Island Peak basläger. När vi kommit ungefär halvvägs anropar vår sirdar Nima, Saran på komradion. Han meddelar att baslägret är uppsatt och klart. Det är första gången komradion brukas på turen och bara av att höra det konverseras på nepalesiska via komradion skänker mig känslan av att jag är på en riktig expedition. "Men de här ÄR ju en riktig expedition, och du är med Emelie" utbrister Christina och skrattar. Men jag kan fortfarande inte riktigt förstå att det är sant. Men vi knallar vidare och tillslut är vi framme vid baslägret. Vi går förbi flera andra expeditioner som är i full färd med att sätta upp sina tält, laga mat eller förbereda sig inför ett toppförsök.

Det är aktivitet över allt och trevliga människor. Våra tält är belägna längst upp på området och lite bortanför de andra expeditionerna. Det är skönt då det är lugnt och stilla runtomkring oss. Det enda ljud vi hör är kacklande Himalayan Snowcocks som springer runt och försöker sno mat och ljudet från jakarnas bjällror.

Jag blir visad till mitt tält och genast sätter jag, med hjälp utav Christina, upp mina böneflaggor som jag har införskaffat i Kathmandu. Jag klättrar sedan upp på en liten bergssida och sätter mig i solen och blickar ut över vårt basläger. Vi har sovtält, matsalstält, kökstält och ett toalettält. Allt detta pryds med böneflaggor i vackra färger, en nepalesisk och en svensk flagga, fantastiska vita toppar i horisonten och glada sherpor och bärare som sitter och pysslar och ler i varje hörn. Hur kan dessa människor vara så glada hela tiden? Har de inga bekymmer? Det kanske de har, men det verkar onekligen inte som det är något som de låter komma ivägen för deras njutning av livet. Och jag kan förstå hur de lyckas med den inställningen, för i denna miljö känner man en frihet och en tillfredställelse som är svår att jämföra med något annat. Någon annan som inte har den passionen som jag har för berg kanske känner samma känsla på en solig strand i Thailand, men jag känner den här och nu - sittandes på en bergsvägg, 5000 meter över havet.

Dagarna i baslägret rullar på, vi njuter av god mat, vila och provar på vår klätterutrustning. Vi laddar inför ett toppförsök. Vid 02.00 en natt beger vi oss, utrustade med pannlampa, storskor och isyxa, iväg mot toppen utav Island Peak. Det är tungt, mörkt och kallt - alldeles alldeles underbart. Jag kan inte göra annat än le, detta är vad jag har kommit hit för. Nu kör vi tänker jag.

Men efter bara någon timme är det som att jag går in i en vägg. Jag får en fruktansvärd huvudvärk, blir illamående och snurrig. Trots att jag har mått bra hela vägen så har höjden hittat mig tillslut. Jag har inget annat val än att ja måste gå ner igen. Så tillsammans med Christina och Saran går jag mot baslägret. Den andra killen som var med fortsätter, tillsammans med vår klättringssherpa, mot toppen, som de efter många timmars slit äntligen når. Det var härligt att se en utav expeditionsmedlemmarna stå på toppen vi alla har drömt om sen vi började resan.

Det var tufft att gå ner till baslägret igen. När jag kröp in i tältet var det många känslor som bubblade inom mig. Jag hade ju visualiserat mig på toppen, och det var ju det som var målet. Samtidigt förstod jag att jag inte kunde ha fortsatt, för då hade jag blivit ännu sämre. Och efter ett tag insåg jag att det inte bara är toppen som är målet, utan det är hela vägen dit. Island Peak står ju alltid kvar. Jag kommer att få min chans att stå där. Jag kommer tillbaka.

Tack Christina och Saran för att Ni gjorde så att min största dröm gick i uppfyllelse och förgyllde hela äventyret med Er mänskliga värme, jag är Er för evigt tacksam!